

L. M. MONTGOMERY

vol. 1

A N N E

Învățătoare în Avonlea

Traducător — Aura Pandele

PRESA
NATIONALĂ

CAPITOLUL 1   Un vecin mâños

Într-o după-amiază călduroasă de august, o fată înaltă și subțirică, în vîrstă de „șaisprezece ani și jumătate”, cu ochii cenușii și serioși și cu părul de o culoare despre care prietenii spuneau că ar fi castaniu, se așezase pe lespedea roșiatică din pragul larg al unei case de pe Insula Prince Edward, cu hotărârea de nestrămutat de a analiza cât mai multe versuri din Virgiliu.

Însă o astfel de după-amiază de august – când o pâclă azurie învăluia văile cu grâne, iar un vânticel sufla jucăuș printre plopi și printre mândrețea de maci ce alcătuiau un dans înflăcărat în jurul pâlcului întunecat de puietii de brad din colțul livezii de cireși – era mai potrivită pentru visare, decât pentru studierea limbilor moarte. Curând, fără a băga de seamă, volumul de Virgiliu aluneca pe pământ, iar Anne, cu bărbia proptită în mâinile împreunate și cu privirea atin-

unui munte semet și alb chiar deasupra casei domnului J.A. Harrison, se afla departe, într-o lume încântătoare, în care o anume profesoară săvârșea o lucrare grozavă, modelând viețile viitorilor oameni de stat și insuflând în mintile și în inimile cele tinere năzuințe înalte și nobile.

Fără îndoială, dacă ar fi fost să privești numai realitatea – ceea ce, trebuie să recunoaștem, Anne arareori o făcea, și asta doar dacă era nevoie –, în școala din Avonlea nu părea să existe prea mult material care să promită ivirea unor celebrități. Nu se știe însă niciodată ce s-ar putea întâmpla dacă o profesoară și-ar folosi înspre bine puterea sa de înrâurire asupra copiilor. Anne idealiza într-o oarecare măsură ce ar putea izbuti să facă o profesoară dacă ar ști măcar cum să pună problema. Se afla în mijlocul unei scene încântătoare, patruzeci de ani mai târziu, alături de un personaj celebru – pentru ce anume avea să fie celebru rămăsesese încă într-o ușoară ceață, însă Anne se gândea că ar fi și mai frumos dacă ar fi un președinte de colegiu ori vreun premier canadian –, care se înclină adânc înaintea mâinii ei îmbătrânite, încredințând-o că ea fusesese cea dintâi care îi stârnise năzuințele și că tot succesul vietii sale se datora învățăturii pe care i-o insuflase cu multă vreme în

urmă la școala din Avonlea. Această dulce reverie a fost spulberată de ceva foarte neplăcut:

O năzdrăvană vacuță Jersey străbătu cu iuțeală ulița, iar cinci secunde mai târziu sosi în urma ei și domnul Harrison – deși cuvântul „sosi” este prea bland pentru a descrie felul în care a dat buzna în grădină.

Fără a mai aștepta să i se deschidă poarta, sări gardul și se protăpi furios înaintea Annei, care se ridicase în picioare și îl privea oarecum buimăcită. Domnul Harrison era nou vecin din partea dreaptă, cu care nu făcuse încă cunoștință, cu toate că îl întâlnise o dată sau de două ori.

La începutul lui aprilie, înainte ca Anne să se fi întors de la Queen's, domnul Robert Bell, a cărui fermă se învecina în partea dinspre apus cu cea a familiei Cuthbert, își vânduse proprietatea și se mutase la Charlottetown. Ferma lui fusese cumpărată de un oarecare domn J.A. Harrison, al cărui nume împreună cu faptul că era de loc din New Brunswick erau singurele lucruri care se cunoșteau despre el. În mai puțin de o lună de când locuia în Avonlea își căstigase faima de om ciudat – cam „sucit”, după cum zicea doamna Rachel Lynde. Doamna Rachel spunea întotdeauna cea ce gândeau – după cum vă amintiți cei care ați făcut deja cunoștință cu ea. Domnul Harrison era, fără îndoială,

Mai întâi de toate, se îngrijea singur de gospodărie și spuse să răspicăt înaintea tuturor că nu avea trebuință de slujnice netoate în casa sa. Femeile din Avonlea și-au luat revanșă povestind lucruri însășimântătoare despre felul în care se gospodărea și își gătea. Îl tocmai pe micul John Henry Carter de la White Sands, care fusese și cel ce stârnise aceste bârfe. În primul rând, în casa domnului Harrison nu era rânduită o oră anume pentru a servi masa. Domnul Harrison „îmbuca” câte ceva când îi era foame, iar dacă John Henry se afla prin preajmă, venea și el să guste. Dacă nu, trebuia să aștepte până când avea să i se facă din nou foame domnului Harrison. Tânărul mărturisea cu măhnire că ar fi pierit de foame dacă n-ar fi mers Duminica acasă, unde mâncă pe săturate, și dacă mama lui nu i-ar fi dat mereu câte un coș cu de-ale gurii, pe care să-l ia cu el în fiecare Luni dimineață.

Cât privește spălatul vaselor, domnul Harrison nu se sinchisea de acestea decât dacă se ivea vreo Duminică ploioasă. Atunci se apuca și le spăla pe toate deodată în butoiul cu apă de ploie, după care le lăsa afară la uscat.

Pe lângă asta, domnul Harrison era și „zgârcit”. Când i s-a cerut să contribuie la salariul Părintelui Allan, a spus

că așteaptă să vadă mai întâi ce va câștiga de pe urma prediciilor acestuia – nu se învoia să cumpere vrabia de pe gard. Când doamna Lynde a mers să-i ceară un ajutor pentru misionarism – și pentru a arunca „întâmplător” și o privire în casa domnului Harrison –, acesta îi zise că printre femeile bătrâne și bârfitoare din Avonlea sunt mai mulți păgâni ca oriunde și că ar ajuta cu bucurie să se facă misiune în rândul lor, dacă ea însăși s-ar fi ocupat de această lucrară. Doamna Rachel plecă și trase concluzia că era o mare ușurare pentru biata doamnă Robert Bell că de multă vreme se afla în mormânt, căci i s-ar fi frânt inima la vederea casei sale cu care atât de mult îi plăcea să se mândrească.

– Păi, ea freca podeaua bucătăriei o dată la două zile! zise revoltată doamna Lynde către Marilla Cuthbert. De-ai vedea în ce stare este acum! A trebuit să-mi țin ridicate poalele fustei în timp ce pășeam.

În cele din urmă, domnul Harrison avea un papagal care se numea Ginger. Nimeni din Avonlea nu mai ținuse vreodată un papagal. Prin urmare, lucrul acesta nu era socotit prea onorabil. Și încă ce papagal! Dacă ținem seamă de cele spuse de John Henry Carter, nu s-a mai văzut vreodată o pasare mai mărșavă: groaznic mai înjura! Doamna Carter și-ar fi retras de îndată fiul din slujbă dacă ar fi fost sigură

că-i va găsi un alt loc de muncă. Pe lângă asta, într-o zi, pe când se apropiase prea mult de colivie, Ginger îl ciupise de ceafă pe John Henry. Doamna Carter le arăta tuturor semnul atunci când nenorocosul ei fiu venea Duminica acasă.

Toate acestea trecuă fulgerător prin mintea Annei, în vreme ce domnul Harrison stătea înaintea ei fără grai, părând că se îneacă de furie. Nici măcar atunci când era cel mai binedispus, domnul Harrison nu putea fi socotit drept un bărbat chipeș. Era scund, gras și cheal, iar acum, când avea față roșie de mânie și ochii albaștri bulbucați, aproape ieșind din orbite, Anne gândi că era chiar cea mai slătă persoană pe care o văzuse vreodată.

Domnul Harrison își recăpătă dintr-odată glasul:

– Nu mai pot răbdă situația asta! spuse el împroscând cu salivă. Nici măcar o zi în plus! Ai înțeles, domnișoară? Măi să fie, este pentru a treia oară, domnișoară... A treia oară! Răbdarea a încetat să mai fie o virtute pentru mine, domnișoară! Am avertizat-o pentru ultima oară pe mătușa dumitale să nu mai îngăduie să se întâpte asta... Dar ea a lăsat-o... A lăsat-o... Ce vrea să însemne asta?! Asta este ceea ce vreau să știu! De asta mă aflu aici, domnișoară!

– Vreți să-mi explicați care vă e ne cazul? întrebă Anne cu un aer cât mai demn cu putință. În ultima vreme exersa-

se de mai multe ori această ținută, pentru a o avea pregătită la începutul școlii. Nu părea însă să aibă vreun efect asupra mânișosului domn J.A. Harrison.

– Care-i necazu'? Chiar cred că e destul necaz! Ne-norocirea este că iar am găsit vaca aia a mătușii dumitale în lanul meu de ovăz acum nici jumătate de ceas. Și este pentru a treia oară, ia aminte! Am găsit-o acolo și Marțea trecută, și ieri. Am venit și i-am spus mătușii dumitale să nu se mai repete, și uite că iar s-a întâmplat! Unde este mătușa ta, domnișoară? Vreau s-o văd doar pentru o clipă și să-i spun ce am pe suflet... Ce are pe suflet J.A. Harrison, domnișoară!

– Dacă vorbiți despre domnișoara Marilla Cuthbert, dânsa nu-mi este mătușă. Pe lângă asta, este plecată la East Grafton pentru a-și vizita o rudă îndepărtată care este foarte bolnavă, răspunse Anne cu tot mai multă demnitate în vorbă. Îmi pare foarte rău că vaca mea a intrat în lanul dumneavoastră de ovăz... De fapt, este vaca mea, nu a domnișoarei Cuthbert. Matthew a cumpărat-o de la domnul Bell acum trei ani, pe când era doar o vițică, și mi-a dăruit-o mie.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar scuzele n-or să îndrepte cu nimic lucrurile! Mai bine ai merge să vezi ce prăpăd a

– Îmi pare foarte rău! zise din nou Anne cu hotărâre. Dar poate că de-ar fi fost gardul dumneavoastră într-o stare mai bună, Dolly n-ar fi putut intra. E partea dumneavoastră de gard care desparte lanul de ovăz de pășunea noastră și chiar ieri am băgat de seamă că nu e într-o stare prea bună.

– Gardul meu este foarte bun! se răsti domnul Harrison mai mâños ca oricând în acest război pe care-l purta în țara inamicului. Nici măcar zidul unei închisori n-ar putea împiedica o asemenea vacă împleită să intre pe ogorul meu. Și-ți pot spune, smicăraie roșcovană, că dacă vaca este a ta, după cum zici, mai bine ți-ai petrece vremea păzind-o să nu intre în lanurile vecinilor, decât să stai aici și să citești romane! spuse, aruncând o privire tăioasă asupra nevinovatului volum de Virgiliu cu coperți cafenii, ce se afla la picioarele Annei.

În acel moment, pe lângă părul Annei – care dintotdeauna fusese un subiect delicat pentru ea –, mai era și altceva roșu.

– Mai bine să am părul roșcat, decât să nu am deloc, afară de câteva șuvițe în jurul urechii! se aprinse Anne.

Sägeata își lovi ținta, căci domnul Harrison se necăjea foarte tare pentru faptul că era pleșuv. Se încă din nou de mânie și nu putu decât să se zgâiască mut la Anne, care, recăpătându-și stăpânirea de sine, adăugă profitând de avantajul câștigat:

– Vă pot îngădui ieșirea, domnule Harrison, pentru că am o imagine bogată. Îmi închipui cât de neplăcut trebuie să fie să găsești o vacă în lanul tău de ovăz, aşa că nu vă voi purta niciun fel de pică pentru lucrurile pe care mi le-ați spus. Vă promit că Dolly n-o să mai intre niciodată pe ogorul dumneavoastră. Vă dau cuvântul meu de onoare în privința ACEASTA!

– Ei bine, ai grija să nu se mai întâiple, mormăi domnul Harrison pe un ton ceva mai liniștit. Se îndepărta totuși tropăind mânos, și Anne îl auzi bombănind, până când ecoul glasului său se stinse.

Anne străbătu curtea cu mintea foarte răvășită și închise în țarc vaca cea neastămpărată.

– Nu mai are cum să iasă decât dacă dărâmă cu totul gardul, cugetă ea. Acum pare destul de liniștită. Cred că i s-a aplecat de la atâtă ovăz. Mi-aș fi dorit să i-o vând domnului Shearer săptămâna trecută, atunci când mi-a propus el, dar m-am gândit că ar fi mai bine să aşteptăm târgul de